

10 pts Á À Ã Ä Å Æ Ç È É Ê Ë Ì Í Î Ï Ó Ò Ó Ô Õ Ö Ø Ù Ú Û Ü Ý Þ à á â ã ä å æ è é ê ë ì í î ï ó ò ó ô õ ö ø ù ú û ü ý þ 0 1 2 3 4 5 6 7 8 9 Đ đ ABC DEFGHIJKLMNOPQRSTUVWXYZ abcdefghijklmnopqrstuvwxyz ~ ` ! # \$ % & * () _ - = [] \ ; ' : " , . / < > ?

12 pts Á À Ã Ä Å Æ Ç È É Ê Ë Ì Í Î Ï Ó Ò Ó Ô Õ Ö Ø Ù Ú Û Ü Ý Þ à á â ã ä å æ è é ê ë ì í î ï ó ò ó ô õ ö ø ù ú û ü ý þ 0 1 2 3 4 5 6 7 8 9 Đ đ ABCDEFGHIJKLMNOPQRST UVWXYZ abcdefghijklmnopqrstuvwxyz ~ ` ! # \$ % & * () _ - = [] \ ; ' : " , . / < > ?

18 pts Á À Ã Ä Å Æ Ç È É Ê Ë Ì Í Î Ï Ó Ó Ô Õ Ö Ø Ù Ú Û Ü Ý Þ à á â ã ä å æ è é ê ë ì í î ï ó ò ó ô õ ö ø ù ú û ü ý þ 0 1 2 3 4 5 6 7 8 9 Đ đ ABCDEFGHIJKLMNOPQRSTUVWXYZ abcdefghijklmnopqrstuvwxyz ~ ` ! # \$ % & * () _ - = [] \ ; ' : " , . / < > ?

Chim Biển Nặng 36 pts

Hạ Nhớ 18 pts

Nhớ anh như gió nhớ mây 14 pts
Như sông nhớ nước, như cây nhớ rừng.
Hạt mưa không rớt nửa chừng,
Đố ai cầm được em đừng yêu anh?
Nắng hạ xanh, nắng hạ xanh,
Kìa hoa phượng tím trên cành buông tay
Ngẩn ngơ con bướm ngừng bay!

Thảo Chi

48 pts

Trên Cành Buông

Truyện Kiều

Nguyễn Du

Trăm năm trong cõi người ta,
Chữ tài chữ mệnh khéo là
ghét nhau. Trải qua một cuộc
bể dâu, Những điều trông
thấy mà đau đớn lòng. Lạ gì bỉ
sắc tư phong, Trời xanh quen thói
má hồng đánh ghen. Cảo thơm
lần giở trước đèn, Phong tình có
lục còn truyền sử xanh. Rằng năm
Gia Tĩnh triều Minh, Bốn phương
phẳng lặng, hai kính vững vàng.
Có nhà viên ngoại họ Vương, Gia
tư nghĩ cũng thường thường bực
trung. Một trai con thứ rất lòng,
Vương Quan là chữ, nổi dòng nho
gia.

Đầu lòng hai ả tố nga, Thúy
Kiều là chị, em là Thúy Vân. Mai
cốt cách, tuyệt tính thần, Một
người một vẻ, mười phân vẹn
mười. Vân xem trang trọng khác
vời, Khuôn trăng đầy đặn, nét
ngài nở nang. Hoa cười ngọc thốt
đoan trang, Mây thua nước tóc,
tuyệt nhường màu da. Kiều càng
sắc sảo, mặn mà, So bề tài, sắc,
lại là phần hơn. Làn thu thủy,
nét xuân sơn, Hoa ghen thua
thắm, liễu hờn kém xanh. Một,
hai nghiêng nước nghiêng thành, Sắc
đành đôi một, tài đành họa hai.
Thông minh vốn sẵn tư trời, Pha
nghe thí họa, đủ mùi ca ngâm.
Cung thương lầu bạc ngũ âm,
Nghề riêng ăn đứt Hồ cầm một
trương. Khúc nhà tay lựa nên
chương, Một thiên bạc mệnh, lại
càng nỡ nhân. Phong lưu rất
mực hồng quần, Xuân xanh sắp xỉ
tới tuần cập kê Êm đềm trướng rủ
màn che, Tường đông ong bướm
đi về mặc ai. Ngày xuân con én
đưa thoi, Thiều quang chín chục
đã ngoài sáu mươi.

Cỏ non xanh tận chân trời,
Cành lê trắng điểm một vài bông
hoa. Thanh minh trong tiết tháng
ba, Lễ là tảo mộ, hội là đạp Thanh.
Gần xa nô nức yến anh, Chị em
sắm sửa bộ hành chơi xuân. Dập
đều tài tử, giai nhân, Ngựa xe
như nước áo quần như nêm. Ngón
ngang gò đồng kéo lên, Thoi vàng
vó rắc tro tiền giấy bay. Tà tà bóng

ngả về tây, Chị em thơ thẩn dan
tay ra về. Bước dần theo ngọn tiểu
khê, Lần xem phong cảnh có bề
thanh thanh. Nao nao dòng nước
uốn quanh, Dịp cầu nho nhỏ cuối
ghềnh bắc ngang.

Sè sè năm đất bên đàng, Dâu
dầu ngọn cỏ nửa vàng nửa xanh.
Rằng: Sao trong tiết thanh minh,
Mà đây hương khói vắng tanh thế
mà? Vương Quan mới dẫn gần xa:
Đạm Tiên nàng ấy xưa là ca nhi.
Nổi danh tài sắc một thì, Xôn xao
ngoài cửa hiềm gì yến anh. Kiếp
hồng nhan có mong manh, Nửa
chừng xuân thoát gẫy cành thiên
hương. Có người khách ở viễn
phương, Xa nghe cũng nức tiếng
nàng tìm chơi. Thuyền tình vừa
ghé tới nơi, Thì đà trâm gãy bình
rơi bao giờ. Buồng không lạnh
ngắt như tờ, Dầu xe ngựa đã rêu
lờ mờ xanh. Khóc than khôn xiết
sự tình, Khéo vô duyên ấy là mình
với ta.

Đã không duyên trước chẳng
mà, Thì chi chút ước gọi là duyên
sau. Sấm xanh nếp tử xe châu, Vùi
nông một nắm mặc dầu cỏ hoa.
Trái bao thỏ lặn ác tà, Ấy mỏ vô
chủ, ai mà viếng thăm! Lòng đâu
sẵn mối thương tâm, Thoát nghe
Kiều đã đắm đắm châu sa.

Đau đớn thay phận đàn bà!
Lời rằng bạc mệnh cũng là lời
chung. Phũ phàng chi bấy hoá
công, Ngày xanh mòn mỏi má
hồng phôi pha. Sống làm vợ khắp
người ta, Khéo thay thác xuống
làm ma không chồng. Nào người
phượng chạ loan chung, 90.. Nào
người tích lục tham hồng là ai?
Đã không kẻ đoái người hoài, Sẵn
đây ta kiếm một vài nén hương.

Gọi là gặp gỡ giữa đường,
Họa là người dưới suối vàng biết
cho. Lầm rầm khăn khứa nhỏ to,
Sụp ngổi vài gập trước mồ bước
ra. Một vùng cỏ áy bóng tà, Gió
hiu hiu thổi một vài bông lau. Rút
trâm sẵn giắt mái đầu, Vạch da
cây vịnh bốn câu ba vắn. Lại càng
mê mẩn tâm thần Lại càng đứng
lặng tần ngần chẳng ra. Lại càng

ủ dột nét hoa, Sầu tuôn đứt nối,
châu sa vắn dài. Vân rằng: Chị
cũng nức cười, Khéo dư nước
mắt khóc người đời xưa. Rằng:
Hồng nhan tự thuở xưa, Cái điều
bạc mệnh có chữa ai đâu? Nỗi
niềm tưởng đến mà đau, Thấy
người nằm đó biết sau thế nào?
Quan rằng: Chị nói hay sao, Một
lời là một vận vào khó nghe.
ở đây âm khí nặng nề, Bóng
chiều đã ngả đậm về còn xa.
Kiều rằng: Những đấng tài hoa,
Thác là thể phách, còn là tinh
anh, Dễ hay tình lại gặp tình,
Chờ xem ắt thấy hiển linh bây
giờ.

Một lời nói chưa kịp thưa,
Phút đầu trận gió cuốn cờ đến
ngay. ào ào đổ lộc rung cây, ở
trong dường có hương bay ít
nhiều. Đè chừng ngọn gió lần
theo, Dầu giầy từng bước in rêu
rành rành. Mắt nhìn ai nấy đều
kinh, Nàng rằng: Này thực tính
thành chẳng xa. Hữu tình ta lại
gặp ta, Chớ nề u hiển mới là chị
em. Đã lòng hiển hiện cho xem,
Tạ lòng nàng lại nổi thêm vài
lời. Lòng thơ lai láng bồi hồi,
Gốc cây lại vạch một bài cổ thi.
Dùng dằng nửa ở nửa về, Nhạc
vàng đâu đã tiếng nghe gần
gần.

Trông chừng thấy một văn
nhân, Lóng buông tay khâu
bước lần dặm băng, để huê lưng
túi gió trăng, Sau chân theo một
vài thàng con con. Tuyệt in sắc
ngựa câu giòn, 140.. Cỏ pha
màu áo nhuộm non da trời. Nẻo
xa mới tỏ mặt người, Khách đà
xuống ngựa tới nơi tự tình.

Hải văn lần bước dặm xanh,
Một vùng như thể cây quỳnh
cành dao. Chàng Vương quen
mặt ra chào, Hai Kiều e lệ nép
vào dưới hoa. Nguyên người
quanh quất đầu xa, Họ Kim tên
Trọng vốn nhà trâm anh. Nền
phú hậu, bạc tài danh, chương
nết đất, thông minh tính trời.
Phong tư tài mạo tốt vời, Vào
trong phong nhã, ra ngoài hào